

Minciuna

„Ana!”

„Da, mamă!” răspunde Ana pe un ton lipsit de răbdare.

„Ia-o pe surioara ta un moment și ocupă-te cu ea, în timp ce eu mă uit la mâncare!”

Supărată, Ana ia bebelușul. Cartea era tocmai acum foarte captivantă, și ea să se oprească cu cititul!

Ana avea o bucată de prăjitură în mână. Bebelușul a întins mâna a apucat prăjitura și a fărâmițat-o. Când Ana a văzut aceasta, a lovit-o pe surioara ei cu putere peste braț. Desigur fetița a început să plângă tare, iar mama a venit din bucătărie, ca să vadă, ce s-a întâmplat.

„Horațiu a lovit-o!” a strigat imediat Ana și a arătat spre fratele ei mai mic, care era și el în cameră și se juca.

„Nu este adevărat”, susținea Horațiu, „eu nici n-am atins-o.”

„Totuși, tu ai fost”, a replicat Ana. Atunci mama l-a certat pe fiul ei, căci nu putea presupune, că Ana ar putea minți așa.

Toată ziua Ana simțea, că a comis o mare nedreptate. Seara n-a putut să se roage, ca de obicei, și toată noaptea s-a răsucit neliniștită în pat. Dimineața următoare a simțit, că ar trebui să-și mărturisească minciuna, dar a fost prea mândră, să o facă.

Mai multe zile în șir minciuna o chinuia pe Ana. Dar Ana n-a avut curajul, să mărturisească mamei această nedreptate. Încetul cu încetul acuzarea din interiorul ei a amuțit, până ce minciuna părea aproape uitată.

Atunci s-a întâmplat ceva, ce a lovit-o pe Ana în inimă. După o boală scurtă și grea a murit Horațiu, fratele ei mai mic. Când Ana a privit la fața palidă și liniștită a fratelui ei, a început să plângă tare. O, cât de vinovată era, față de fratele ei, de surioara ei cea mică, de mama și față de Domnul Isus! Acum fratele era mort. Ana nu mai putea să-i ceară iertare!

„Copilă”, a spus tata, „tu nu trebuie să fi atât de tristă. Horațiu al nostru este acum la Domnul Isus. Și acolo este mult, mult mai frumos decât aici.”

„Oh”, explică Ana acum, „eu nu plâng, pentru că a plecat de la noi în cer, ci deoarece a fost odată pedepsit pe nedrept din cauza minciunii mele. Și acum nu-i mai pot cere iertare!”